deRgi | reeder

Eylül-Ekim 2021

Sinema, edebiyat ve resim alanlarında keşfedeceğiniz bu isimlerle artık dünyaya daha farklı bakacaksınız.

Sezen SUNGUR SARAL

Eğitimin Nobel'ine aday gösterilen ve dünyanın en iyi 10 öğretmeni arasına girmeyi başaran ilk Türk öğretmen Nurten Akkuş, çalışmalarını ve hedeflerini anlatıyor...

deRgi / Sayfa 9

Tek başına IQ'nun iş hayatında başarı için yeterli olmadığı, duygusal zekânın da büyük bir önem taşıdığı bir gerçektir. Duygulara her zaman daha fazla önem veren, duyguların önemini çoğunlukla erkeklerden daha iyi hisseden kadınlar da soğukkanlı tavırlarıyla işlerini bilinçli bir şekilde yönetmeyi başarıp karşılaşabilecekleri tüm olumsuzluklara göğüs gererek mücadele etmekte ve bunların üstesinden gelebilmektedirler (Sartorius, 1996).

Büşra KURU

www.reeder.com.tr

Sezen SUNGUR SARAL

Kişisel Dünyamızı Genleştirme Aracımız: Sanat

Sinema, edebiyat ve resim alanlarında keşfedeceğiniz bu isimlerle artık dünyaya daha farklı bakacaksınız.

Beyin kaslarımız –tıpkı diğer kaslarımızı sporla çalıştırdığımızda güçlenmeleri gibi– düşünme yoluyla onları çalıştırırsak güçlenir. Ruh dünyamızın ise genişlemesi dışarıdan gelen baskı ile genleşmesine bağlıdır. Nasıl vücudumuzu sağlıklı beslenme ve sporla dinç tutabiliyorsak, ruh ve düşünce dünyamızı da sanat ile daha dayanıklı hale getirebiliriz.

Dünyada finans, teknoloji, çevrebilim dahil aklınıza gelebilecek her türlü konuda neredeyse sonsuz denebilecek kadar çok bilgi mevcut iken bunları filtreleyerek işlevsel bir yaşam sürdürebilmek, zekânızın belirlediği yeteneklerinizin ölçüsünde mümkün olacaktır. Bunun için; yapılması gereken seyahatler, okunması gereken kitaplar, gidilmesi gereken tiyatrolar, dinlenmesi gereken şarkılar gibi uzayıp giden listeler oluşturabiliriz.

Teknoloji çağının en güzel yanlarından biri de, yerimizden kalkmadan duygu ve düşünce derinliğimizi artıracak, ufkumuzu açacak içeriklere erişme imkânı sunması. Bu sayıda sizlere, kendi kişisel seçkimden, dünyanızı genleştirecek sanat eserleri ya da bunları keşfetmek için kestirme yollar önermek isterim.

Sinema

Eğer MUBI üyeliğiniz yok ise, şiddetle edinmenizi tavsiye ederim, zira önereceğim filmler, hızlı tüketmek için hazırlanmış standart ürünlerin dışına çıkan, hayatın karmaşık sorunlarını olduğu gibi gözler önüne sererek cevaplardan çok kafamızı açacak sorulara odaklanan filmlerdir. Sizlere sadece filmler değil, aslen yönetmenler önereceğim. Ses ve görüntü olarak belki alışkın olmadığınız tonlardaki sahnelere dayanmayı denerseniz eğer, 7. sanatın rahatsız kucağında özünüzle dahi karşılaşabilirsiniz!

1. 34 yıl sonra ülkemize Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye'yi kazandıran ***Nuri Bilge Ceylan***. En önemli filmi, bu ödülü kazandıran "Kış Uykusu" olsa da, siz bu lirik yönetmenimizin tüm filmlerini izleyiniz.

2. Okuldaşım Pelin Esmer. Kadın konusuna, içine hapsolmadan değinmeyi başarabilen, olağandışı detayların aslında hayatın olağan akışı içinde olduğunu bize fark ettiren ***Pelin Esmer***. Bir İzmirli olarak favorim olan filmi "İşe Yarar Bir Şey" olsa da, "Oyun" serisi başta olmak üzere tüm eserleri kayda değer olan kıymetli yönetmenimizi keşfediniz.

3. Aslen Arjantin doğumlu olup Fransa merkezli işler çıkaran ***Gaspar Noe***. Konfor alanımdan çıkıp beni sarsacak aykırı bir iş izlemek istiyorum dediğinizde nefesinizi tutunuz ve yönetmenin şu iki filmini izleyiniz: "Love" ve "Climax".

4. Dünyayı sallayan İran asıllı yönetmen ***Asghar Farhadi***. Duygusal dünyanızı, çetrefil aile ilişkilerinizi hatırlatacak ve çalkalandıracak bu yönetmenin filmlerini izlerken kendinizi akışa bırakmanızı önemle hatırlatmak isterim; direnirseniz yorulan siz olursunuz. "Satıcı" ile ödül alan yönetmenin yine ödüllü "Bir Ayrılık" filmi ve "Herkes Biliyor" yapımı benim favorilerim.

Edebiyat

Buradaki en önemli konu, her an bir kitap okumanızın gerekliliği... "Şu an okuduğum bir kitap yok" cümlesini kurmadığınız her günün, sizi gerçek zenginliğin Everest'ine taşıyan bir adım olduğunu lütfen unutmayınız. Ölmeden önce okunması gereken kitaplardan çok, sizin tarafınızdan keşfedilmesi/anlaşılması/tanınması gereken yazarlara odaklanalım.

1. Haklarında yazacağım tek bir kelimemin bile bir "fazlalık" yaratacağına inandığım yazarlarımız ve "Nasıl başlamalı?" diye soranlarınız için ilk önereceğim kitapları:

Yaşar Kemal-İnce Memed, Ahmet Hamdi Tanpınar–Huzur, Sabahattin Ali–Kürk Mantolu Madonna, Orhan Pamuk–Kara Kitap, Sait Faik Abasıyanık–tüm öyküleri

2. Şiirsiz olmaz. Fikirlerin evrimi kelimelerle mümkündür ve onları eğip büken şairlerimiz bize yolumuzun aslında bilmediğimiz kıvrımları olduğunu gösterir:

Özdemir Asaf–"Yalnızlık Paylaşılmaz", Cemal Süreya–"Sevda Sözleri", Orhan Veli Kanık–tüm şiirleri, Nâzım Hikmet–Memleketimden İnsan Manzaraları. Kitap almak değil, sihrine göz atmak isteyenler için internette kolay erişilebilecek şairlerimiz: Turgut Uyar, Edip Cansever, Attila İlhan, İlhan Berk, Ece Ayhan.

3. KADINLAR! Her sanat dalında olduğu gibi, edebiyat alanında da yıllarca baskılanan kadınlar arasından dirayetle sıyrılan, hem Türk hem yabancı hem yazar hem de şairlerden oluşan bir seçki yaptım; hepsini sarıp sarmalayınız:

Virginia Woolf, Sylvia Plath, Tezer Özlü, Nilgün Marmara, Tomris Uyar, Ayfer Tunç, Adalet Ağaoğlu, İnci Aral, Gülten Akın.

Resim

Dünyanın çeşitli şehirlerini gezerek, görkemli müzelerdeki en ünlü ressamların orijinal çizimlerini görmek için öyle sanıyorum ki bir insan ömrü yetmez. Ama kim, neyi, ne için yapmış, insanlık tarihinde nasıl bir gelişimin sağlanmasına yol açmış ve biz bu öğretilerden nasıl faydalanabiliriz diye merak edenler için arama motoruna yazabilecekleri ve bakmaya doyulamayacak eserleri olan bazı isimler veriyorum. Bildiğiniz bazı figürlerle "Aaa bunu o mu yapmış, hikâyesi bu muymuş?" diyerek keyifli karşılaşmalar yaşayacağınızı garanti ederek üstelik:

1. ***Rönesans (ve devamı):*** Michelangelo, Botticelli, Leonardo Da Vinci, Bellini, Caravaggio, Rembrandt

2. ***İzlenimciler:*** Monet, Renoir, Manet, Cézanne, Degas

3. ***Dışavurumcular:*** Munch, Chagall, Modigliani, Kandinsky (ipucu: bu ressamın reeder için anlamı daha bir başka!)

4. ***Akımlardan bağımsız olarak keşfedelim:*** Van Gogh, Picasso, Klee, Pollock, Matisse, Dalí

5. Türkler: Bedri Rahmi Eyüboğlu, Nuri İyem, İbrahim Çallı, Fikret Mualla, Abidin Dino, Burhan Doğançay, Bedri Baykam, Devrim Erbil, Mehmet Güleryüz, Osman Hamdi Bey

6. KADINLAR: Frida Kahlo, Fahrelnissa Zeid, Aliye Berger, Georgia O'Keeffe, Mary Cassatt, af Klint

Kendinize zaman tanıyın ve her gün bir isme dokunun, ilginizi çeken hikâyenin peşinden gidin ve günde 15 dakikanızı keşfetmeye ayırın. Günbegün etrafınızdaki her şeyi daha iyi anladığınızı fark edeceksiniz.

Müzik, tiyatro, heykel dallarında da kendi seçkilerinizle devam etmeniz dileğiyle...

Hayalleri Sınırları Aşan Öğretmen (RÖPORTAJ)

Eğitimin Nobel'ine aday gösterilen ve dünyanın en iyi 10 öğretmeni arasına girmeyi başaran ilk Türk öğretmen Nurten Akkuş, çalışmalarını ve hedeflerini anlatıyor...

Nurten AKKUŞ

2018'de 173 ülke ve 30.000 öğretmen arasından Eğitim Nobel'ine aday gösterildi. Dünyanın en iyi 10 öğretmeni arasına girmeyi başaran ilk Türk öğretmen oldu. O, Eğitim Nobeli'nde bayrağımızı açtırmayı başaran dünyadaki ilk ve tek Türk öğretmen. Nurten Öğretmen'in adı dünyaya Bill Gates tarafından ilan edildi. Hikâyesini sadece Türkiye'ye değil, tüm dünyaya duyurdu.

Samsun'un küçük bir ilçesinde hayata geçirdiği projelerle dünyanın en iyi 10 öğretmeni olmanın yanı sıra, Hindistan'dan gelen davetle 73 ülkede 12 bin öğretmen arasından "Küresel Öğretmen" ödülünün de sahibi oldu. Bunun dışında 2019 Aralık'ında Dubai'de yapılan törenle "Küresel İlham Veren Öğretmen" ödülünün de sahibi oldu. 2021 yılında da Birleşik Krallık tarafından "Dünyanın İlham Veren Kadın Liderleri"nden biri seçilerek "Yaşam Boyu Başarı Ödülü"ne aday gösterilen ilk Türk kadın oldu. Ödülünü, 25 Kasım'da sahnede alacak. Bunun dışında ülkemizde öğretmen, kadın, genç olmak, sosyal sorumluluk gibi birçok rol ve kategoride de kıymetli ödüllerin sahibi oldu. Nurten Akkuş'a, başarıyı getiren anahtarları soruyoruz.

SORU: Bir köy okulunda öğretmenliğe başladığınız yıllardan bu yana ürettiğiniz projelerle Türkiye'nin gururu oldunuz. Size Çalıkuşu benzetmesi yapsam yerinde olur mu?

Öğretmenliğim süresince isteyerek köy ve kırsal bölgelerde öğretmenlik yaptım. Samsun'un Asarcık ilçesinde ve Bayburt'un köylerinde öğretmenlik yaptım. Daha sonra Samsun'un Ayvacık ilçesinde çalıştım ve şimdi Samsun-Salıpazarı Anaokulu'nda idarecilik yapıyorum. Öğretmen olmanın çok büyük bir anlama sahip olduğuna inanarak, öğretmenliği yaşayarak çalışıyorum. İlk görev yerim bir köy okuluydu. Ben köy öğretmeni olarak göreve başlamanın büyük bir şans olduğunu düşünüyorum. Zor şartlarımız oldu elbette, fakat kırsal bölgelerde öğretmen olmak; öğretmenliği araştırma, öğrenme, yeniliği keşfetmek kadar hayata dokunmak anlamında da avantaj kattı. Bir yandan öğrencilerim için; kendimi ve okulumu geliştirmek için çalışırken bir yandan da bulunduğum bölgeye ve insanlara nasıl faydalı olabilirim düşüncesini taşıdım hep. Bir derneğim, vakfım yoktu, fakat yaptığım projelerle bir vakıf veya bir derneğin yapabileceği faaliyetler gerçekleştirdim ve birçok insanın hayatına dokunma şansına sahip oldum.

Çalışmalarla sadece öğretmenlere değil, kadınlara, gençlere, öğretmen adaylarına da ilham ve rol-model olmayı amaçladım. Tek bir çocuğun hayatında nasıl fark yaratabilirim diye çıktığım bu anlamlı yolda, sorumluluğum her geçen gün daha da arttı. Daha çok insana destek olmak, ilham olmak için çalışıyorum. Projelerim şimdi üniversitelerde de araştırma konusu oldu, çalışmalarım birçok kitapta örnek olarak yer aldı ve projelerimiz şimdi Azerbaycan, Kanada, BAE gibi birçok ülkede uygulanıyor.

Evet, birçok kıymetli ödülün de sahibi oldum bu süreçte. Fayda ve fark yaratmak için çıktığım bu yol bana ödülleri de beraberinde getirdi. Aldığım ödüller, kazandığım gönüller çok özel bir yere sahip benim için. Hepsi ayrı bir gurur, fakat kendimden ziyade, ülkem adınadır en büyük gururum. Bayrağımızın gururla uluslararası alanda dalgalandığını gördükçe daha fazlasını yapmak için çalışıyorum. Şu an Salıpazarı Anaokulu'nda da birçok değişim gerçekleştirdik. Hem fiziki gelişim hem eğitim çalışmaları adına... Amacım, öğrencilerimin hayatına dokunabilmek ve onların hayatında ilkleri yaşatmak.

Öğretmenlik o kadar mucizevi bir yaşam şekli ki... Bizler daha çok inanmalı, daha çok çalışmalı, umut etmeli, hayal etmeliyiz ki, ardımızdan gelen insanların da hayallerinin peşinden gitmek için cesaretleri artsın. Bunu çocuklarımız için, yarınlarımız için, her şeyin en güzeline layık ülkemiz için yapmalıyız. Yetiştirdiğimiz her çocuk bir gün bizim geleceğimiz olarak karşımıza çıkacak. Onun için ne kaybedecek zamanımız, ne de çocuğumuz var. Onlar benim ilham kaynağım. Onlar benim ve bu dünyanın geleceği.

Öğrencilerinizin eğitiminde fark yaratmak için neler yapıyorsunuz?

Öğretmenliğe başladığım ilk günden itibaren çocukların çevresiyle değişim ve gelişim sürecinde olmasını hedefliyorum. Bu sebeple bir taraftan öğrencilerimi bireysel olarak tanıyıp geliştirmem çok önemli. Her çocuk ayrı bir birey ve keşfedilmeye değer birçok yetenekleri var. Bir yandan da her ne kadar çocuklarımız bir birey olarak karşımızda olsa da arkasında onunla birlikte yaşadığı çevre de var. Her iki açıdan da gelişime odaklanmak çocuklarımızın gelişimlerini destekler. Bu nedenle, çocuğun yaşadığı çevrede kim varsa onları içine alan bütünsel bir gelişim modeli uyguluyorum.
Bunun yanında onların hayalleri çok önemli. Küçük yaşlardan itibaren çocukların hayal kurmalarını ve hayallerinin gerçekleşmesi için sorumluluk alabilmelerini sağlıyorum. Hayallerinin gerçekleştiğini gören çocukların heyecanları ve özgüvenleri de artıyor.

Göreve başladığım günden bu yana ne kadar zor şartlarda olursak olalım çocukların sanat, spor, beceri eğitimleri almalarını sağladım.

Okulları "yaşayan okullar" olarak tasarlıyorum. Bu, çocukların günlük yaşam becerilerini geliştirmelerine de olanak sağlıyor.

Ben bir öğretmenim. Biz öğretmenler olarak toplumda çok önemli bir role sahibiz. Etki alanımız çok büyük. Sosyal girişimcilik ve sosyal sorumluluk projeleriyle fark yaratmak da ayrı bir ilgim. Çocuklarımın aileleriyle aktif rol alacağı bu projelerde yer almalarına önem veriyorum. Bu da küçük yaşlardan itibaren sosyal duyarlılık kazanmalarını sağlıyor.

Sadece bölgesel ve ulusal duyarlılık değil, yaşlarına uygun şekilde farkındalık oluşturularak dünyadaki durumlara da duyarlılık kazanmaları çok önemli. Doğa eğitimini de çok önemsiyorum. Çocukların doğayla iç içe yetişmeleri büyük bir avantaj. Hiçbir zaman eğitimin ve öğrenmenin sadece okullarla sınırlı olduğunu düşünmedim. Çocukların yaşamlarında daha özgüvenli olması ve öğrenmeyi sınırlamaması için onlara her alanın bir öğrenme ortamı olmasını sağlıyorum.

Elbette mutlu olmalarını istiyorum. Mutlu öğrenme ve yaşam olanaklarına sahip olmaları için çalışıyorum. Ancak mutlu çocuklardan dünyaya mutluluk yayılabilir.

Fark yarattığınız çalışmalarda yola çıkış noktanız ne oluyor?

Benim bir yanım eğitim, bir yanım toplum. Hem eğitim alanında hem de toplumsal alanda birçok proje gerçekleştirdim. Hepsi önceleri küçük gruplar için uygulandı. Sonra alanı ve katılımcı sayısı ülkenin tamamına dek genişletilerek devam ettirildi. Projelerimi her yıl revize ederek yaygınlaştırmaya çalışıyorum. Bazı projelerim şu an yurtdışındaki okullarda da uygulanıyor. Projelerimin toplum tabanlı olması üniversiteler, sivil toplum kuruluşları tarafından da ilgi görmesini ve araştırma konusu haline gelmesini sağlıyor.

Ayrıca öğretmenliğe başladığım günden itibaren köylerde, kırsal bölgelerde çalıştım. Şu anki görev yerimde de gönüllü olarak bulunuyorum. Her gittiğim bölgeye ve insanların ihtiyaçlarına uygun şekilleniyor çalışmalarım. Artık bir tarafım kırsal, bir tarafım küresel. Bir yandan çalıştığım bölgeye ve ülkeme ait çalışmalar yaparken bir yandan da dünya genelinde projeler gerçekleştiriyorum. Dünya genelinde milyonlarca öğretmene ulaşabilmek ve onlara ilham olabilmek harika bir duygu.

Ben öğretmenliği, çocuklarım gibi çok sevdiğim, gözlerinin içine bakınca umut ve neşe dolduğum öğrencilerimi, insanları ve her şeyin en güzeline layık olan ülkemi çok ama çok seviyorum. Bunun için elimden geleni değil, daha fazlasını yapmam gerekirdi. Bu düşüncelerle, yaşamımla bir bütün olarak düşünerek öğretmenlik yapıyorum. Bu süreçte şunu da gördüm: Ben inandıkça, bana inanan insanların sayısı da arttı. Küçük bir köy okulundan "Eğitimin Nobel'i" olarak bilinen Küresel Öğretmen Ödülü'ne aday gösterilen, bayrağımız sahnede dalgalandıran ilk Türk öğretmen olma yolunda bir yolculuktu bu. Şanlı bayrağımız ilk kez yurtdışında, bu eğitim platformda dalgalandı. Bu başarı sadece Türkiye değil, tüm Türk ülkeleri adına da bir ilkti. Bu ilki ülkeme ve tüm Türk ülkelerine yaşatmak bana kısmet oldu. Çok ama çok gururluyum, mutluyum.

Ben bir öğretmenim, bir kadınım, bu ülkenin bir genciyim. Bu sebeple rollerime uygun farklı etki alanlarım da var. Rollerimden aldığım güç ve ilhamla, ilham olma yolculuğum devam edecek.

Yeni hayallerinizi, hedeflerinizi öğrenebilir miyiz?

Ara ara, karşılaştığım durumlara uygun projeler yazarım. Bu projeler arşivimde yerini alır. Uygun şartlarla karşılaştığımda projeleri hayata geçiririm. Bu anlamda topluma ve eğitime dair birçok projem daha var. Onlar da zamanla kitlesiyle buluşacak. Dünyanın en iyi 10 öğretmeninden biri seçilmemin ardından hem eğitim hem de gönüllü kültür elçiliği yapmaya başladım. Eğitim çalışmalarımı dünyaya tanıtırken bir yandan da kültürümüze ait değerleri de dünyadaki öğretmenlere aktarma şansı elde ediyorum. Birçok öğretmenimizi bu vesileyle ülkemizde ağırlamaya öncülük etme şansım oldu. Dünya çapında birçok konferansa katıldım veya bu konferansların düzenlenmesinde rol aldım. Dünya çapında daha geniş ağlara sahip projeleri sürdürmek hedeflerimden biri. Çok istediğim birkaç hedefim daha var, fakat onları ilerleyen yıllarda gerçekleştirebileceğim.

Yakın zamanlı çalışmalarımdan biri de, bir kitap çalışması. Üzerinde 1 yıldır çalışıyorum. Sadece öğretmenlere değil; öğretmen adaylarına, kadınlara, gençlere ilham verecek bir kitap olması temennim. Çok talep geldi bu kitap için. Yoğun çalışmamdan dolayı fırsat bulamıyordum. Kitabı 24 Kasım Öğretmenler Günü armağanı olarak yayımlamak hedefim. İnanıyorum ki, bu kitabı her okuyan, kendinden bir parça bulacak. Bu kitap aynı zamanda bir köy okulundan dünyaya açılan bir öğretmenin kaleminden çıkması sebebiyle dünyaya açılan yolda da rehberlik niteliği taşıyacaktır.

Projelerimle sadece ülkemizdeki değil, dünyanın farklı yerlerindeki çocuklara da ulaşabilmeyi çok istiyorum. Ben dünya geneline bakıyorum. Ne yazık ki bu dünyanın en ağır yükünü, yine dünyanın en masumları; çocuklarımız çekiyor. Hâlbuki bu çocukların şen seslerinin dünyaya yayılması gerekir. İşte en büyük isteklerimden biri bu sebeple dünya çocuklarına ulaşabilmek.
Bana "hayalleri sınırları aşan öğretmen" diyorlar. Benim hayallerimin hiç sınırı olmadı ki...

Esra BÜLBÜL

Harry Potter'dan Nasıl Mektup Aldım?

Çocukken hayranı olduğum Harry Potter'a bir mektup göndermek için epey uğraşmıştım.

Herkese merhaba!

Harry Potter Evreni'nde 1 Eylül, Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'na kabul mektubu alanların okula başlama günüdür. Ben ve benim gibi yitik muggle'lar iyi bilir gelmeyen bir mektubu beklemenin ne kadar zor olduğunu. Ta evvel zamanda, ben küçükken, yine günlerden bir gün içimdeki yaramaz fan girl rahat durmamış ve bir işe kalkışmıştı. Yarım yamalak İngilizcemle yabancı forum sitelerinde gezinerek "Harry Potter"ın film stüdyosunun adresini bulmuştum. Amacım Daniel'a (Harry Potter rolünü oynayan aktör) mektup göndermekti. O zamanlar pek de akıllı olmayan Google Çeviri'nin de desteği ile başladım sayfalarca yazmaya. İçeriğini pek hatırlamak istemiyorum. Umarım onlar da yırtıp atmışlardır (bir gün ortaya çıkarlar falan, Allah korusun!). Yazma cesaretini gösteren ben, gittim bir de postaladım mektubu.

Gel zaman git zaman, aşk mektubuma cevap yok. O yaşlarda da deli platoniğim kendilerine. Bir gün kapı çaldı; evde tek olduğum ana denk gelmişti. Baktım bir postacı, elinde zarf, üzerinde de İngiltere pulu. Kalbim ağzımdan fırlayacak gibi olmuştu. Hâlâ kulaklarımda yankılanan cümleyi hatırlıyorum: "İngiltere'den size zarf var." Benim çığlık atmamla zarfı alıp Daniel imzalı posteri görüp ağlamam bir olmuştu. Yıllar sonra hâlâ; koskoca şirketin küçük bir çocuğun ötelerden gönderdiği mektubu cevapsız bırakmama inceliği göstermesini hatırlayarak hayranlık duyuyorum. Sanırım bazen yapılan işin içindeki incelikleri yakalayabilmek, en az büyük kazanımlar elde etmek kadar değerli. En azından diğer ülkelerde işini yapanlar için bu böyle.

Hazır eylül ayındayken ve 11 yaşından beri beklediğim mektup yine gelmemişken (artık beni okula alsalar alsalar Minerva McGonagall olarak alırlar ya, neyse...) bu trajikomik anımı da paylaşmak istedim.

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere; hoşça kalın.

"Sevmek ve sevilmek, güneşi iki taraftan hissetmeye benzer. "

Büşra ÇÖLEZ

Sevmek...

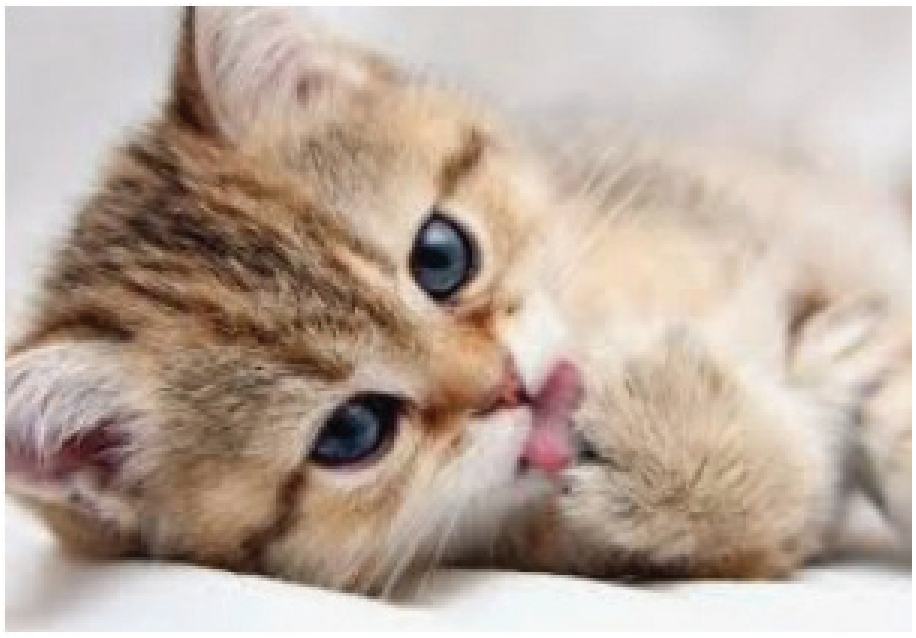
Ben sevmeyi ve değer vermeyi kedilerden öğrendim.

Evimizin bahçeye bakan büyük bir balkonu vardı. Kocaman ceviz ağaçlarının altında yuva yapmış anne ve yavru kediler oradan bize seslenirdi. Ben de her fırsatta, o sandalyeden düşeceğimi bile bile, sırf kedileri görebilmek için sandalye tepesine çıkar, saatlerce birbirlerine sarılıp uyuyan kedileri izlerdim. Dinlenmek, kaybolmak istediğim her an... Gizlice kapıyı açar, bana çok büyük gelen o merdivenleri bin bir zorlukla iner, koşa koşa kedilere sarılmaya giderdim.

Öyle bir yanıma gelirlerdi ki, hepsini bağrıma basıp gözlerimi kapatır, onların mır mır sesleri ile yanlarında uyurdum. Çoğu zaman pirelenip ilaçlansam da, hatta kedi tüyüne alerjim olsa da, asla kedi sevmekten vazgeçemedim.

Çocukluk arkadaşım Dilek'e Mistan adında bir kedi hediye etmişlerdi. Bir akşam evi basan bir grup çocuk çetesi ve elebaşları ben Mistan'ın evden kaçmasına neden olmuştuk. En son gördüğüm, Harun'un Mistan'ın kuyruğunu çekmeye çalışması ve kedinin üstümüze saldırıp kapıdan fırlaması olmuştu. Ama sevmekten vazgeçtik mi, hayır! Mahalle mahalle Mistan'ı aramıştık.

Bir gün çimenlerin üzerinde kedileri severken, işten eve dönen babam bana sarılıp şöyle demişti: "Üzerine bastığın çimenler canlı kızım, onları incitmek ister misin?" Ben o anda aklımın aldığı kadarıyla hayatımızdaki tüm canlıları incitmememiz, onlara değer vermemiz, onları sevmemiz gerektiğini anladım. Beni seviyor musun değil, seni seviyorum. Bana değer veriyor musun değil, sana değer veriyorum. Beni önemse değil, seni önemsiyorum ya da beni kırma değil, seni kırmak istemiyorum demeyi babamın o bir cümlesinden öğrendim diyebilirim.

Bana "Kedileri neden bu kadar çok seviyorsun?" diyorlar... Ben kedilerden koşulsuz sevmeyi, temizliği, sevdiklerine sokulup sarılmayı öğrendim. Kedi tüyünden hasta da oldum... Ama onlara sarılmaktan vazgeçmedim. Ben kedilerden affetmeyi de öğrendim; nasıl mı: Tüyleri çakmak gazı ile yakılmış bir kedi, yine bir insana sokulabiliyorsa bu bana en büyük ibrettir.

Saygılarımla.

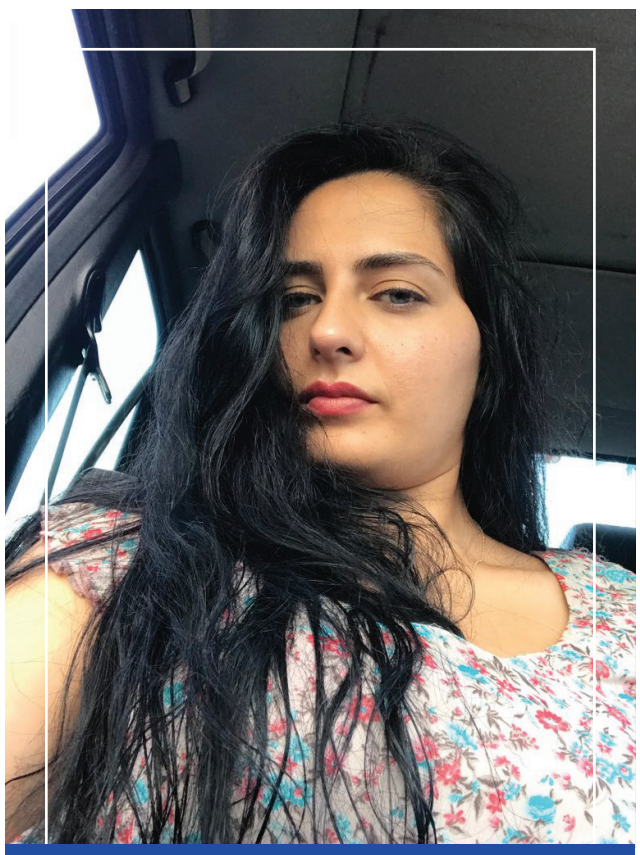
Okumak Her Daim Güzeldir

Sadece kitabı ya da ekranı değil; gözlerle, tatla, duyarak, dokunarak okumayı hiç denediniz mi?

Okumak denince genelde aklımıza, bir kâğıdı veya bir ekranı okumak gelir; bir kâğıda yazılı siyah yazıları veya bir ekrandaki resimli yazıları ya da bir kitabı... Metinleri okumaya o kadar çok kaptırmışızdır ki kendimizi, belki de gerçekten okumamız gereken nice değerli şey öylece geçmiş gitmiştir yanımızdan.
Belki de okumamız gereken ilk şey, bir bakıştır bu hayatta. Belki bir dokunuştur, belki bir ses tonudur, belki bir kelimedir; belki bir tat, dudaklarımızdaki ıslaklıktır. Metinleri okumakla cahilliğimizi kapattığımız da elbette aşikâr ve yadsınamaz. Peki ya, bizi biz yapan olguların eksikliğini sadece metinsel verilerle kapatabilir miyiz? Ben şahsen kapatamadığımı fark ettiğim günden beri okuma alışkanlığımı da biraz değiştirdim; naçizane size de tavsiye ederim.

Gözler diye devam da etmeyeceğim. Gözleri okumak... Malum, fazla şiirsel, işin içinde aşk varsa kimse okuduğunu anlamaz zaten, sadece hayran kalır. Aşk da yoksa, bir insanın gözlerinde okuyacağınız tek şey, genelde yalanları olacaktır.

Bana en salt okuma, dokunmak gibi geliyor. Okumak için gözlerim olsa da dokunmak; hep daha bir anlatmıştır bana yaşamı. Bunun için mesela; kapısı hızla kapansın diye durmadan bastığınız asansör düğmesinin üzerindeki o noktalara, bu defa dokunmayı deneyin. O noktalar elbette gözleri olanlar için değil, özel insanlar içindir, lâkin eminim ki size de oldukça farklı gelecektir. Dokunmak gibi bir evrensel olguyu elbette bir asansör düğmesinden ibaret saymamak gerek. Tokalaştığınız bir insanın elini tutmak yerine ona dokunmayı deneyin; böylece o avuçlarda saklı bir söylenememişliği keşfedebilirsiniz.

"Okumak Güzeldir"

Yeliz KOCAMAN

Duymak diye devam edelim. Duyacağımız her seste bir hikâye daha okuyabiliriz mesela bu hayatta. Bunun için her zaman anlatılanın ne olduğunu bilmeye de gerek yok; o ses tonunda saklı yüzlerce şey bulabiliriz. Ve aslında anlamamız gereken şey de tam olarak o tonlarda gizli; anlatılanlarda değil.

Tatmak mı?.. Elbette o da bir okumak. Yaratıcının bir elmaya yazdığı bir öyküyü okuyabildiğiniz gibi, bir sevgilinin dudaklarına yazılı bir aşk masalını da tatmış olabilirsiniz. Tatmak da güzel bir okumak türü; en az dokunmak kadar...

Duyguları okumak var bir de... Lâkin onları kelimelere dökmeyi beceremeyeceğim. Zira bu, biraz fazla içsel bir olgu; tam karşılığını literatürde genelde bulamayız, onu yaşar ve öğreniriz. Öğrendiklerimizi uygular, sever ve seviliriz.

Evet, okumak, en güzel şeydir bu hayatta ve okumak, bir kâğıda yazılı siyah yazıları veya bir ekrandaki resimli yazıları ya da bir kitabı değil; bir insanı okumaksa güzeldir.

Hayatınızda sevdiklerinizi daha iyi okumanız dileğiyle...

"Dışarıya kapanmak esasen içeri açılmaktır.Huzur mu istiyorsun az eşya, az insan." (Franz Kafka)

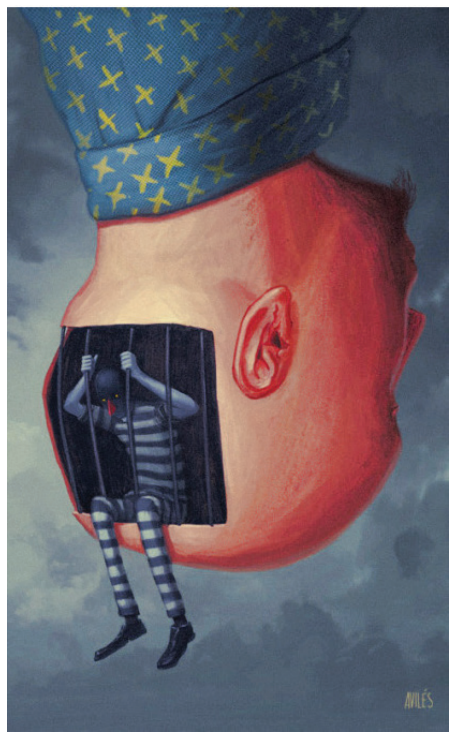
Çağlar YILMAZ

Düşünceler, Düşünceler...

Hayatımızı nasıl yaşamalıyız?

Merhaba Okuyucu,

Rengimiz, dinimiz, dilimiz, ırkımız farklı olabilir, ama insanız biz; aynıyız. Kısıtladık insancıl yanımızı, tokatladık hep karanlığa mum yakanları. Ancak unutmayalım ki, aslında kimsenin bir kimseden farkı yok.

İnsan, dünyası ateşle çevrili bir akrep misali ne ekerse onu biçer. Hatta derler ki, insan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş. Aslında baştan belli bu yolun sonu; hayatımız uzun değil, toprakla aramızdaki mesafe kadar.

İnsan, zamanın onu öldürdüğünden habersiz bir şekilde, hiç ölmeyecek gibi yaşamaya devam ediyor. Gece gündüz ömürden yontar dünya. Sanki bir kobayız, dünya bir deney alanı ve kaçacak bir yerimiz yok: Ne doğuda, ne batıda, ne kuzeyde, ne de güneyde. Sizce olabilir mi bundan ötesi?

Velhasıl, bakacağım tek yön önümdür.

Bir umudunuz olsun!

Ben de umut ediyorum; bir gün hiç savaş çıkmayacak, masum çiçekler hiç solmayacak, çocukların cansız bedenleri sahile vurmayacak.

Ve yine umut ediyorum; vicdanın hükümsüz olduğu Kara Mambaların (Afrika) topraklarında açlık son bulacak. Çocuklar açlıktan, susuzluktan ölmeyecek.

Bir hobiniz olsun!

Meşgul olurken başka hiçbir şey düşünmediğiniz, dünyadan uzaklaşabildiğiniz.

Bir gerçek dostunuz olsun!

Kötü gününüzde, iyi gününüzde aradığınız ilk kişi olsun o kişi. Birlikte düştüğünüz, birlikte toparlandığınız...

Sınırlarınız olsun!

Aşılamayacak sınırlarınız olsun, herkes bilsin, ona göre davransın.

Bir şarkınız olsun!

Hayatınıza dahil ettiğiniz her insana, bu benim şarkım diye dinletin. Belki bir gün hayatınızdan çıktıklarında bir yerde bu şarkıyı duyduklarında sizi hatırlarlar.

Sevdiklerinize vaktiniz olsun!

Bol bol vaktiniz varken ailenizle zaman geçirin. Pişmanlık kötüdür. Yarın kaybettiğinizde "Keşke daha çok zaman ayırsaydım..." dememek için.

Ve son bir şey daha; kalbinizi temiz tutun, yüzünüz daima gülsün. Unutmayın, yaptığınız her iyilik bir gün size döner.

"Sevgiye daima inanın!"

Özkan DAĞAŞAN

Sevgi

Sevgi ektiğimiz yerde sevinç büyür.

Sevgi, bizlere verilen en güzel şeydir. Her şeyin başında sevgi gelir. Her insan sevmeyi bilmelidir. Eğer sevgi olmasaydı insanlar yaşayamazdı ve kimsenin kimseye saygısı, merhameti, hoşgörüsü olmaz ve iyiliği dokunmazdı. Bizler sevgi sayesinde mutlu bir şekilde yaşayabiliyoruz. Unutmayın: Sevgi ektiğimiz yerde sevinç büyür.

Her şeyin kaynağı sevgidir ve sevgi paylaştıkça çoğalır. Sevginin olduğu yerlerde öfke, huzursuzluk ve kargaşa bulunmaz. Bu dünyada sevgi kadar güzel bir şey yoktur. Sevgide kesinlikle kıskançlık, pintilik ve kötülük bulunmaz.

Birbirini seven insanlar asla birbirlerini üzecek davranışlarda bulunmazlar. Bizlere sevgi verildiği için çok şanslıyız. Bu nedenle sevginin değerini bilmeli, insanları sevmeli ve sevginin bizler için ne kadar önemli olduğunu unutmamalıyız.

Sevgi, insanı birliğe, beraberliğe ve dayanışmaya götürür. İnsanları seveni herkes sever. Sevginin ne demek olduğunu unutmamalıyız. Sevgi olmayan yerde birçok olumsuz duygu olur. Bu nedenle insanları sevmeli ve sevginin ne demek olduğunu bilmeyenlere de sevgiyi öğretmeliyiz.

"Cevap anahtarı"
Ata Ayberk TOLUN

Günümüzün Bulmacaları...

Geçmişte olanları ve gelecekte olacakları bir bulmaca gibi çözmek için tarihe bakalım.

Bazıları tarihi sevmez, onlara tarihin sayfaları tozlu ve kirli gelir, fakat benim için öyle değil; aksine benim için tarih, bugünü anlamak için çözmemiz gereken bir bulmaca gibi. İnsan tarihin derin sularına daldıkça bugün yaşadığı şeylerin aslında uzun zaman önce yaşanmış olayların tekerrüründen başka bir şey olmadığının farkına varıyor. Bugünün bulmacalarına ait gibi görünen kutucuklar yavaş yavaş dolmaya başlayınca, aslında bulmacanın çok eskiden çözülmüş olduğunu idrak ediyor.

Ben bu bulmacaların içine çokça girdim, çözmeye çalıştım, fakat dönüp tarihin tozlu gibi görünen ama aslında bugünü aydınlatan sayfalarına dönüp bakınca çözmeye çalıştığım bulmacanın zaten çözülmüş olduğunun farkına vardım. Bugünün farkında olmak, bakış açınızı genişletmek, yaşanan olayların çıkış nedenlerini ve aslında ne olduklarını anlamak ve gelecekte yaşanabilecek olayları önceden görebilmek için tarihi sevmeseniz bile tarih bilmek çok önemli; sizden ricam siz bu yazıyı okurken bile yazılan tarih hakkında en azından bilgi sahibi olmak için okumanız ve araştırmanız.

Çünkü tarih bilmek, geleceği bilmektir.

Sözün Başladığı ve Bittiği Yer

Sözlü iletişim, iletişim kurmanın en yaygın ve mucizevi yoludur.

Geçenlerde, sosyal medya üzerinden takip ettiğim, paylaşımlarını beğendiğim bir sayfanın paylaştığı bir yazı üzerine biraz düşünme fırsatım oldu. Aslında benim de zaman zaman bunun felsefesini yaptığım olmuştur. Paylaşımında şöyle diyordu hesap:

"Yan masada iki İspanyol turist sohbet ediyorlardı... Heyecanla birbirlerine bir şeyler anlatıyor, kimi zaman şaşırıyor, kimi zaman gülüyorlardı. Biz ise oğlumla konuşacak hiçbir şey bulamıyorduk. Öylece onları izledik. Sonra aklıma şu geldi ve düşüncelerimi yabancı dil üzerine lisans eğitimi alan oğlumla paylaştım. Onlar birbirlerini anlarken bizim tek kelime bile anlamıyor olmamızın sebebi yabancı dil bilmememiz değil. O lisana emek vermediğimiz için ağızlarından çıkan kelimelerin manalarının bizim zihnimizde yaratılmıyor olması. Biraz karışık geldi, değil mi? Şöyle izah edeyim; bize göre onlar anlamsız bazı sesler çıkararak anlaşıyorlar, eğer biz onların dillerine emek ve mesai harcasaydık o vakit Allah o seslerin manalarını bizim de zihnimizde yaratacaktı."

"Ne anlatırsak anlatalım sözlerimiz karşımızdakinin niyeti ve anladığı kadardır... Fazla söze ne hacet..."

Ebru GEDÜK

Başka bir açıdan düşünürsek dil bilmek de manayı anlamaya yetmiyor her zaman. Bazen size de olmuyor mu? Kendinizi çok doğru ifade ettiğiniz halde muhatabınızın sizi anlamadığını görüyorsunuz. Böyle durumlarda ya muhatabınızı anlayışsızlıkla suçluyor ya da "Ben ifade edemedim sanırım" deyip geçiyorsunuz. Oysa mana, kelime ve seslerden öte bir varlıktır. Sen manayı sese yükler, muhatabına yollarsın, onun zihninde yankılanan ise Allah'ın murat ettiği ve onun nasibi kadardır. Söylenen şeyleri gerçekten anlamak ise söyleyene ve söylenene emek vermekle olur. Şöyle demiş şair: "Kelimeler nimettir ve nimetle oyun olmaz."

Bunun üzerine söylenecek pek şey yoktur belki ama ben yine de biraz açmak istedim. İletişim sadece belli cihazlarla kurulan bir bağlantı değildir. Tensel temas, bazen bir dokunuş, küçük bir çocuğun saçını okşamak da iletişimdir mesela. Gelip geçerken gördüğümüz bir insana ufak bir tebessüm etme örneğin; maske taktığımız bugünlerde belli olmadığını düşünüp çok ihmal etsek de gözlerin ışıltısı o mesajı iletmeye yeter bence. Bazen bir bakış, bazen bir kaş kaldırma, jest ve mimiklerimiz, bazen boş bir bakış bile çok şey anlatır insana. Yani çeşitli iletişim kaynaklarımız ve türlerimiz var. Sözle kurulanı ise bunların en yaygın ve en mucizevi olanı. Aynı zamanda da açık, anlaşılır ifade ediliyormuş gibi görünse de en karmaşık ve anlaşılmaz olanı. Dilden dökülen her cümle, her sözcük insanın zihninden süzülür. Zihne ise bu cümleler niyetten süzülüp gelir.

Öyle ki insanın niyetindeki neyse dilindeki o olur. Bu durum alıcı açısından da bir bakıma öyledir; bazen siz ne kadar anlatırsanız anlatın, ne kadar açarsanız açın, karşınızdakinin anladığı kadardır her şey. Yani bu da aslında onun zihnindekinden, kendi niyetinden beslendiğinin göstergesi değil midir? Ne güzel söylemiş Mevlânâ: "Ne kadar bilirsen bil; söylediklerin, karşındakinin anladığı kadardır."

"Size öyle bir Vatan aldım ki
Ebediyen sizin olacaktır."
Sultan Alparslan Bey - 1071 Malazgirt

Sinan ÇALIŞKAN

Kürkü de Doyuran İnsanoğlu!

Üzerindeki markaya bakmadan insanlara selam vermez olduk. Artık uyanmamızın vakti geldi.

Bizim Nasrettin Hoca'nın işleri işte; biz torunları kürk işini bıraktık, artık işimiz hayvanlarla: yeşil timsahlar, koşan atlar, pumalar, jaguarlar... Demem o ki, içeriye giren birinin önce üstündeki markaya bakar olduk; selamını almak, merhabasına merhaba olmak için. Nereye kadar gideriz bilmiyorum; yoksa bu gaflet bulutu bizi zehirleyip gider mi...

Görüşüm o ki, durum vahim; artık kişilikten çok giydiğimiz markayla kendimizi sergiliyoruz. Hiç düşünmeden ilim bilirmiş gibi, yeşil timsahın verdiği özgüvenle konuşuyoruz. Millet şairi kif Hoca emanet ceketle giderdi Tâceddin Dergâhı'na, "Balam, anasız büyür de vatansız büyüyemez" diyen Nene Hatun'un şalvarı yamalı, çarığı da yırtıktı. "Cahildim dünyanın rengine kandım" diyen Neşet Ağamın da hiç gösterişli bir sazı olmadı. Bir de Koca Seyit var; kemiklerinin çatırtısına aldırış etmeden mermiyi topa süren Seyit Onbaşı da köyde oduncuydu. Bu liste böyle uzar gider...

Büyük başarılar gösterişle değil, zekâyla gerçekleşir. Gösterişin değil, ilmin peşine düşmek gerek; yoksa ne markalar biter, ne de moda... Zaten biz Türkler de hep özümüze özlem duyarız ama bir yandan da gösterişten, "Batı düşkünlüğünden" taviz vermeyiz. Yani birileri yapmak istediği şeyi yaptı, yeni nesli özünden uzaklaştırma hedefleri kısmen başarılı olmaya başladı.

Der ki Necip Fazıl Kısakürek:

"Gençlik... Gelip geçti... Bir günlük süstü;
Nefsim doymamaktan dünyaya küstü.
Eser darmadağın, emek yüzüstü;
Toplayın eşyamı, işim acele!"

Gülümsemek (Özümsemek)

Neye, nasıl güldüğümüz zekâmızı ve karakterimizi ortaya koyar.

Bazen düşünüyorum; ne ile besleniyor, ne ile eğleniyor, ne ile yaşıyoruz... Kendimizi nelerle geliştiriyor ve büyütüyoruz? Her gün onlarca konu konuşup onlarca şeye gülüyoruz. Peki tam olarak neye gülüyoruz? Bu gibi durumlarda birkaç saniye de olsa durup sorgulamamız gerektiğini düşünüyorum; çünkü eğlenmek ve gülmek çok iç içe geçmiş kavramlar ve biz ikisini çoğunlukla karıştırıyor, çok gülmeyi çok eğlenmek sanıyoruz. Peki ya, eğlenmekte de yapılan yanlışlar olmuyor mu? Eğlence, karşılıklı keyif almaktan gelmez mi?

Zaman zaman ikili ilişkilerimizde bazen büyük kalabalıklar arasında gülüp dururken neye gülüp ne ile eğlendiğimizi pek sorgulamıyoruz. Biz eğlendiğimizi düşünürken karşımızdaki bu durumdan ne derece memnun acaba? Abartmıyor muyuz bazen? Başkalarını sürekli eleştirip alay ederek kurulan bir gülme zinciri, gerçek bir eğlence ortamı mıdır? Ben bu noktada Mevlânâ'nın sözlerine uygun düşünüyorum. Celâleddin-i Rûmî Hazretleri diyor ki: "Bir kimsenin nasıl güldüğü ahlakını, neye güldüğü ise aklını gösterir."

"Bir insanım nasıl güldüğünden terbiyesini neye güldüğünden akıl seviyesini anlarsın..."
(Mevlana Celaleddin-i Rumi)

Osman Nuri GEDÜK

Tebessüm etmek, güler yüzlü olmak çok iyidir; ancak çok gülmek de, çok şaka yapmak gibi zararlıdır, makbul değildir. Çünkü çok gülmek kişilerin heybet ve vakarını giderir, edebini azaltır. Gerçekten de insan her espriye gülmemeli, önce anlamalı. Her şeye gülüp geçmek, güler yüzlü olmak demek değildir. Tıpkı her şeye gülmemenin de anlamamak ya da asık suratlı olmak anlamına gelmediği gibi. Neye güldüğünüz gerçekten zekânızı, nasıl güldüğünüz de edebinizi gösterir. Bu, insanın duruşuyla olur, yoksa hiçbir insan bilinçsizce sergilenen davranışlar kalıbından çıkamaz.

Bir zamanlar "Gülen Eşekler" diye bir hikâye okumuştum; siz de duymuş, okumuşsunuzdur belki. Hikâyeye göre, insanlar eşek satın almak için gittiklerinde yaşını, sağlık durumunu, gücünü anlamak için eşeğin ağzına bir çubuk sokarak dişlerine bakarlarmış. Bu durum neticesinde canı yanan eşekler her elinde çubukla kendilerine geleni gördüklerinde üst dudaklarını kaldırarak dişlerini gösterirmiş, insanlar da sanırmış ki eşekler kendisine gülümsüyor... Velhasıl, söylediklerimizde ve güldüklerimizde bir anlam aramazsak eşekler gibi gülüyor görünmekten ne farkımız kalır?

"Eski Foça"
Ayşegül ÖZCAN

Foça Seyahat Rehberi

Küçük bir yer diye düşünüp gittiğiniz Foça'da birçok sürprizle karşılaşacak, burada sonsuza kadar bir tatilci olarak yaşamak isteyeceksiniz.

Foça ile ilgili aklınızdan, kafanızdan ne geçiyorsa doğrudur. Pek tatlı ve şirin bir yer; tabii ki gittiğiniz gibi adapte oluyorsunuz ve sizde sonsuza kadar bir tatilci olarak yaşama isteği uyandırıyor. Özellikle yazın gittiyseniz Eski Foça tarafında sahilde dolaşırken içinizi acayip bir tatil beldesi mutluluğu kaplıyor, direkt rahatlama moduna giriyorsunuz.

Öte yandan Foça'nın görmezden gelemeyeceğiniz, bir kenara atamayacağınız büyük bir tarihi var. Temelleri İyonya'ya kadar dayanıyor; burası İyonya'nın en önemli şehirlerinden biri kabul ediliyor. Bu sebeple ilk Pers istilasına uğrayan İyonya şehri de Phokaia, yani Foça olmuş.

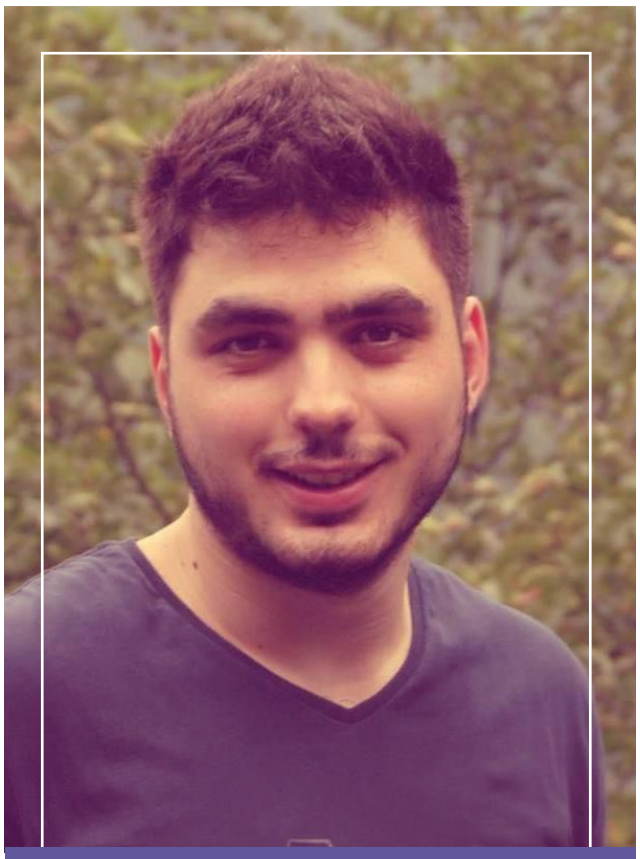
Foça ile İzmir merkezi arası yaklaşık 70 km. Dolayısıyla Foça'ya ulaşmak, öncelikle İzmir'e doğru yol almak demek diye düşünebilirsiniz. Eski Foça'da, sokakların yer yer son derece dar olması ve birçok yerin araba ile girmeye müsait olmaması sebebiyle burada otomobile pek de ihtiyacınız olmayacağı gibi, bir noktada otomobil başınıza dert bile olabiliyor.

Eski Foça, gezebileceğiniz noktaların olduğu, sokaklarında kaybolmak isteyeceğiniz, hakikaten Foça'da olduğunuzu hissedeceğiniz bir yer; hatta buraya "gerçek Foça" bile diyebiliriz. Foça öyle çok büyük bir yer değil. Ancak tahmin ettiğiniz kadar küçük de değil. Foça'da gezilecek yerleri, aslında bir nevi Eski Foça gezisi olarak değerlendirebilirsiniz. Foça'nın en bilinen, en sevilen özelliği, tabii ki güzeller güzeli taş evleri. Ege'de pek çok noktada karşılaştığınız bu tip taş evlerden Eski Foça'da da pek çok sayıda var. Eski Foça'yı gezerken hiç beklemediğiniz sokaklardan, hiç ummadığınız yerlerden inanılmaz güzel evler, acayip güzel manzaralar çıkıveriyor; dolayısıyla sadece sahil şeridi ve civarıyla sınırlı kalmak büyük hata olur.

Foça'nın farklı farklı koylarını görmek, şahane fotoğraflar yakalamak istiyorsanız tekne turu gerçekten iyi bir fikir. Bunun için ise birkaç farklı seçeneğiniz var. Ünlü Siren Kayalıkları'nı görmek istiyorsanız bütün gün süren turlardan birine katılmak durumundasınız. Ben turla gittiğim ve sınırlı vaktim olduğu için bu tekne turlarına katılma fırsatım olmadı ama tekrar geldiğimde mutlaka deneyeceğim.
Foça sokaklarında gezerken sahil şeridi üzerinde birçok restoran ve kafe bulunuyor. Burada İzmir'e özgü lezzetleri deneyebilirsiniz.
Eski Foça küçük bir yer gibi görünse de buraya gelip görebileceğiniz birçok şey bulunuyor. Önyargılı olmadan, küçük bir yer gibi düşünmeyip bu güzel yeri görüp gezmenizi tavsiye ederim.

Saral Ailesi'nin Tarihi

Kökü Osmanlı'ya dayanan, Rus işgaline karşı direniş örgütleri kuran Saral Ailesi üyeleri, tam 147 yıldır Of Belediye Başkanlığı görevini sürdürüyor.

"Saral Ailesi Kökeni Osmanlı Devleti'nden günümüze dayanan, Karadeniz'in büyük ailelerinden biridir."
Mehmet SARAL

Saral Ailesi, kökeni Osmanlı Devleti'ne dayanan, Karadeniz'in büyük ailelerinden biridir. İlk yerleşim merkezi olarak Trabzon'un Of ilçesinin mesken tutulduğu bilinmektedir. Aile, günümüzde ülkemizin ve dünyanın çeşitli bölgelerine yayılmış durumda.

I. Dünya Savaşı'nın ardından işgal edilen bölgede, Sarıalioğlu Ailesi, halkı silahlandırarak Rus işgaline karşı direniş örgütleri kurmuştur. Bu örgütler, kısıtlı olanaklarına rağmen, Baltacı Deresi mevkisinde Rus Ordusu'na büyük kayıplar verdirmiştir.

"Sarıalizade" olarak bilinen soyadı, 1934 yılında yürürlüğe giren Soyadı Kanunu ile Saral olarak bir süre kullanılmış, kanunun yürürlükten kalkması ile Sarıalioğlu, Saral, Atasaral, Sarı, Sarıoğlu, Sarıal, Turan, Saraloğlu, Saruhan, Yen, Karaoğlu, Tiryaki olarak da kullanılmaya devam ederek günümüze ulaşmıştır.

Aile 1874 yılından bu yana Of Belediye Başkanlığı'nı elinde bulundurmaktadır. Aile, değişen tüm iktidar ve siyasi dönemlere rağmen, Of halkının gözündeki yerini koruyarak, söz sahibi diğer ailelerin de desteği ile konumunu muhafaza etmiştir. Karadeniz'in ilk ve tek kadın belediye başkanı olan Semahat Sarıalioğlu da bu ailenin bir üyesidir.

Aile, yetiştirdiği ve yetiştireceği insanları ile ülkemiz kalkınmasında rol almaya devam edecektir.

Of ve Saral Ailesi

Of Belediye Başkanlığı dile kolay tam 147 senedir Sarıalioğlu sülalesinde... İlk Belediye Reisi Sarıalizade Ömer Lütfü Bey, 52 sene görev yapmış. Ondan sonra aynı sülaleden gelen sekiz belediye reisi toplam 68 yıl görev almış. Son belediye başkanı, rahmetli Süleyman Sarıalioğlu'ydu. Süleyman Bey, 28 Haziran Pazar günü Of'ta yapılması planlanan yüksekokul binası için gittiği Ankara'da vefat etti. Süleyman Sarıalioğlu Of'ta görev başında vefat eden ikinci belediye başkanı. Süleyman Bey'in başkent Ankara'da siyasi çevresi oldukça genişti. Cenazesinde de Ankara çevresinden, siyasetten tanınmış pek çok ünlü sima vardı. Ölmeden önce son röportajını Aksiyon'a vermişti. Yaptıklarını, devam eden işleri ve projelerini anlatmıştı bize. Ne yazık ki ömrü vefa etmedi. İlçesi Of gibi, herhangi bir siyasi partiden değildi, tamamen bağımsızdı Süleyman Bey. Bu durumun hikâyesini şöyle anlatmıştı bize: "Bayındırlık Bakanı Yaşar Topçu ile, Of'ta gerçekleşecek projelerin yeni hükümetin kurulması ile beraber iptalini görüşmeye gittim. Of'un

İrem KARA

Üşenme, Erteleme, Vazgeçme

İnsan evde, okulda, işte, sokakta, yani her yerde başarılı olmayı sever. İnsanın en büyük arzusu, yeteneklerini keşfetmek, başarılı olmak, faydalı eserler ortaya koymaktır. Dünyanın merkezinde biz varız ve en değerli varlıklar biziz. Çalışıp çabalayan, potansiyelini ortaya çıkarır. Kol ve bacak kaslarımız nasıl çalıştıkça daha çok güçleniyorsa, insanlar da çalışarak daha akıllı ve zeki olabilirler. Bu aşamada en önemli şey, kendinize güvenmenizdir; sizin kimseden bir eksiğiniz yok, kimsenin sizden bir fazlası yok; başarmak için gerekli olan donanıma sahipsiniz.

Uçamıyorsanız yürüyün, zorluklara göğüs gerin ve asla pes etmeyin.
Başarılı insanları modelleyin, biyografilerini okuyun, gözünüzü yükseklere dikin. Onların yaptığını siz de yapabilirsiniz.

Tribünlerde oturmayın, sahaya inip oynayın.

İşinizi en iyi şekilde yapın, çalışmayı eğlenceye dönüştürün. Severek yapılan işler insanı yormaz. Çalışmaya başlarken bilinçaltınıza "Ben eğleniyorum" mesajı verin. Bilinçaltının mantığı yoktur, bunu doğru kabul edecek ve ona göre hareket edecektir.

Büyük hedefler seçin ve onun için çalışın. Limiti koyan, zihindir. Zihin bir şeyi yapabileceğini kestirdiğinde başarılı olur. Yüzde 100 inandığınız sürece inandığınız şeyi başarabilirsiniz.

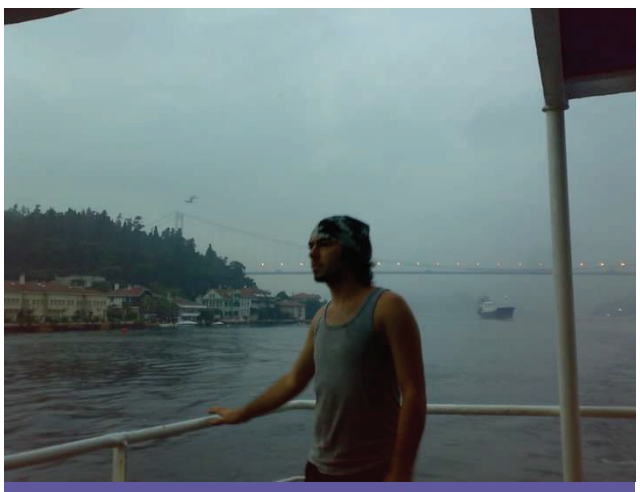
Birlikte çalışmayı öğrenin. Atalarımız, "Bir elin nesi var, iki elin sesi var" diyerek durumu zaten bize özetledi. Takım çalışması yapanlar, tek başına çalışanları geçer; azimli ve kararlı olarak her şeyin üstesinden gelebiliriz.

Prof. Dr. Ali Fuat Başgil'in şu sözü parolanız olsun:
"Üşenme, erteleme, vazgeçme!" Vazgeçen, başarısızlığı seçer; asla vazgeçmeyin!

Övgü Almaya Değil, Sonuca Odaklanın

Asıl başarı, övgü aramadan harika şeyler yapmayı öğrenirsek gelecektir.

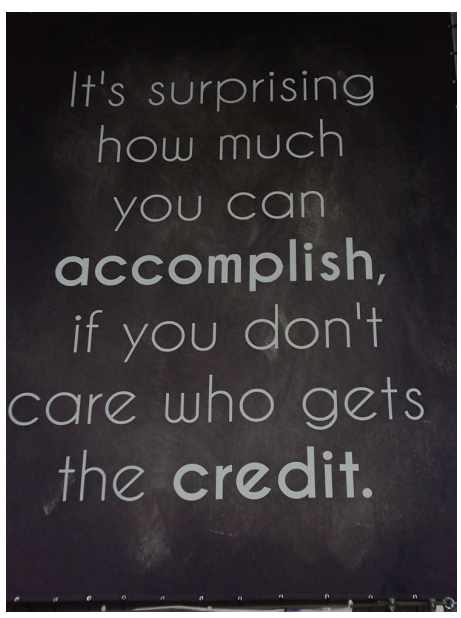
"It is amazing what you can accomplish when you do not care who gets the credit."
"Övgüyü kimin alacağını umursamadığınızda başarabilecekleriniz inanılmaz," diyor çevirdiğimizde.

"Övgüyü kimin alacağını umursamadığınızda başarabilecekleriniz inanılmaz.."

Mutlu AVCI

Bu sözler, çoğumuzun mücadele ettiği bir sorunu basit ve etkili bir şekilde ele alıyor. Tanınma, hayranlık ve saygı için can atıyoruz, ancak bu ihtiyaçların çoğu zaman başka türlü yapabileceğimiz pek çok iyi şeyin önüne geçtiğini görüyoruz. Fedakâr davranmanın öneminin farkındayız ve övgü aramadan harika şeyler yapmayı öğrenmeye çalışıyoruz. Bir süre başarılıyız, sonra eski alışkanlıklarımıza ve düşünme yollarımıza dönüyoruz. İnandığımız pek çok ideal gibi, söylemesi yapmaktan çok daha kolay.

"Dedem bir keresinde bana iki tür insan olduğunu söylemişti: İşi yapanlar ve övgüyü alanlar. İlk grupta olmaya çalışmamı söyledi; o alanda çok daha az rekabet vardı," demiş Indira Gandhi.

Bizim buradan çıkarmamız gereken sonuç, tanınmaya değil, sonuçlara odaklanmak olmalı. Çevrenizdeki insanlar, çabalarının sonunda takdir edileceklerini düşünürlerse, hedeflerinize ulaşmanıza yardımcı olma olasılıkları daha yüksektir.

"Kadın girişimciler beklenmedik durumlar karşısında duygusal zekalarını konuşturabilir, başkalarının duygularını hissedebilir ve rahatlıkla empati kurabilirler."

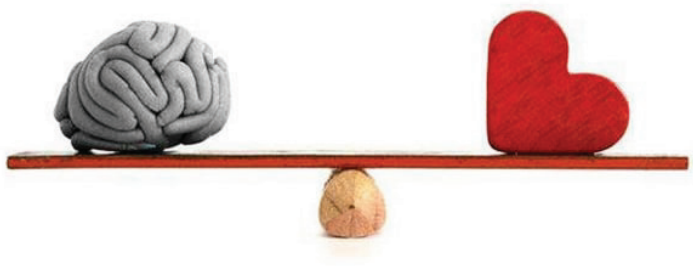
Büşra KURU

Duygusal Zekânın Kadın Girişimciliği Üzerine Etkisi

Kadınların iş hayatındaki gizli güçleri, duygusal zekâlarıdır.

Tek başına IQ'nun iş hayatında başarı için yeterli olmadığı, duygusal zekânın da büyük bir önem taşıdığı bir gerçektir. Duygulara her zaman daha fazla önem veren, duyguların önemini çoğunlukla erkeklerden daha iyi hisseden kadınlar da soğukkanlı tavırlarıyla işlerini bilinçli bir şekilde yönetmeyi başarıp karşılaşabilecekleri tüm olumsuzluklara göğüs gererek mücadele etmekte ve bunların üstesinden gelebilmektedirler (Sartorius, 1996).

Bu konuda Sezen Sungur Saral, eskiden mühendisliğin erkek işi olarak görüldüğünü, ancak artık bakışın değiştiğini belirterek, "Teknolojinin gelişimiyle matematik, geometri gibi analitik alanlarda bilgisayarın hakimiyeti arttı. Bu da bu tarz işi yapanların duygusal zekâsının yüksek olmasının önemini artırdı ve sonuçta da kadınları öne çıkardı. Toplumdaki eski normlara ve kadından evdeki beklentilere karşın, sektörde kadın çalışan, yönetici ve patrona olan ihtiyaç artmış durumda" açıklamasında bulundu (Milliyet.com.tr).

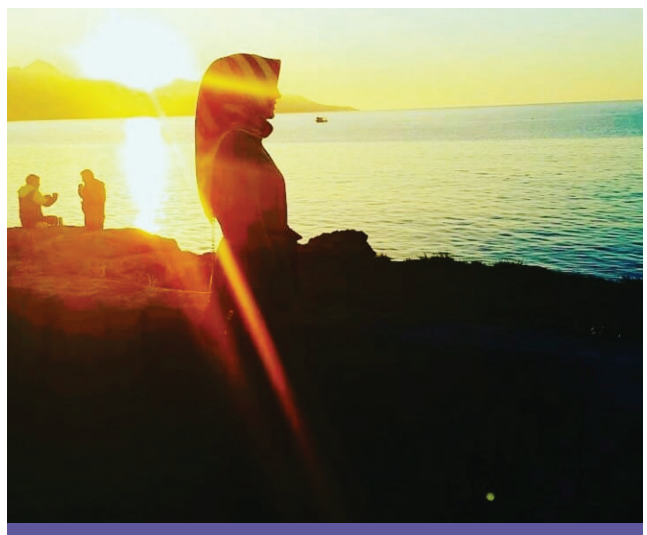
Kadınların bu özelliği, girişimcilik konusunda da aynı şekilde devam etmektedir. Erkek ve kadın girişimciler arasında benzer özellikler görülse de kadınları erkek girişimcilerden ayıran en önemli özellikleri, duygusal zekâlarını yönetebilme güçleridir. Kadın girişimciler beklenmedik durumlar karşısında duygusal zekâlarını konuşturabilir, başkalarının duygularını hissedebilir ve rahatlıkla empati kurabilir.

Girişimcilik, içerdiği değişim ve yaratıcılık kavramları ile birlikte dinamik bir süreci ifade etmekte, sürekli tutku ve aşırı enerjiyi gerekli kılmaktadır, çünkü yeni fikirlerin, kalıcı çözümlerin yaratılması için bu enerji ve tutkunun uygulanması gereklidir. Bu özellik ise kadında yaratılışı gereği mevcuttur. Kadının yaratıcılığı, duygusal zekâsından ötürü erkeğe oranla daha fazla hissedilmektedir. Dolayısıyla kadının bu yaratıcılık ve yeniliğe açıklık özelliği, duygusal zekâsıyla birleştiği noktada onu özel hayatta da, iş hayatında da hep daha iyisini yapma çabasına sürüklemektedir; yani kadınların girişimcilik alanındaki başarılarının arkasında birden fazla faktör yer almakla birlikte onları farklı kılan gizli güçlerinden biri de, duygusal zekâları olmaktadır.

Kafka'nın Küçük Bir Kız İçin Yazdığı Mektuplar

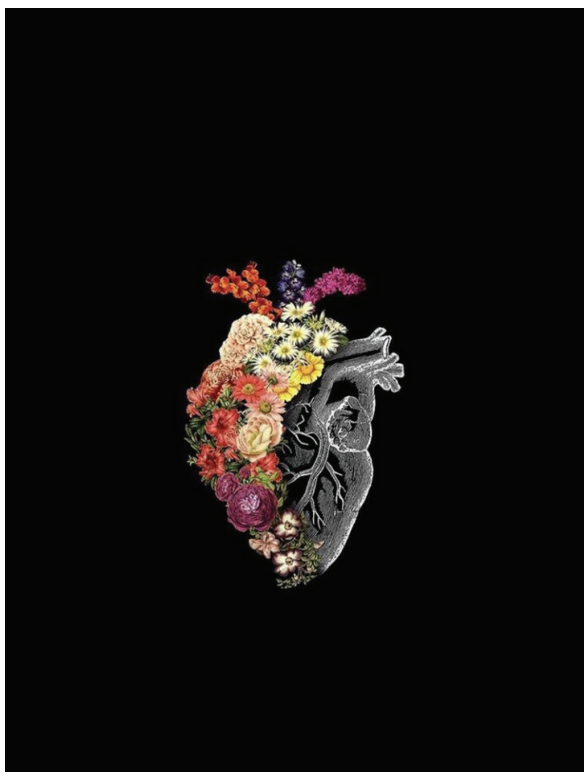
Her kayıp bize çoğalarak döner.

Hepimiz hayatımızda birtakım kayıplar yaşamışızdır. Kimi zaman yakınlarımızı, bazense çok sevdiğimiz bir eşyamızı kaybetmişizdir. Yaşadığımız kaybın ne olduğunun pek bir önemi yoktur aslında. Çünkü biliriz kaybetmenin hissettirdiği duygu yoğunluğunu. Önemli olan, bu kayıplara rağmen hayata karşı sergilediğimiz duruştur. Güçlü olmalıyızdır; bilmemiz gerekir ki her kayıp çoğalarak döner bize... Böyle görmeye çalışmalıyız. Tam da bu konuya açıklık getiren küçük bir anekdotu sizlerle paylaşmak isterim.

"Sevgi"
Esra GÜL

Hiç evlenmeyen ve çocuğu olmayan Franz Kafka, Berlin'de bir parkta yürürken, çok sevdiği oyuncak bebeğini kaybettiği için ağlayan küçük bir kız çocuğuyla tanışır. Kafka, çocukla birlikte bebeği uzun süre arar ve bulmakta başarısız olur. Ertesi gün onunla, bebeğini aramak için yeniden buluşmak istediğini söyler. Buluşurlar fakat yine bebeği bulamazlar. Kafka sonunda, kıza bebek tarafından yazılmış bir mektup verir. Mektupta "Lütfen ağlama, dünyayı görmek için bir geziye çıktım. Sana maceralarım hakkında yazacağım," demektedir.

Böylece, Kafka'nın yaşamının sonuna kadar devam edecek bir hikâye başlar. Kafka, küçük kızla her buluşmasında bebeğin maceralarının yazılı olduğu mektupları okur ve mektubu bitirince çocuğun çok mutlu olduğunu görür.

Kafka, Berlin'e dönmeden önce bir oyuncak dükkânına uğrar ve bir bebek satın alır. Daha sonra kız çocuğu ile buluşmaya gider. Bebeği çocuğa uzatır. "Ama bu, benim bebeğime benzemiyor," der kız. Kafka, bebeğin yazdığı bir başka mektubu çocuğa verir. Mektupta "Seyahatlerim beni değiştirdi," yazmaktadır. Küçük kız yeni bebeği kucaklar ve onunla mutlu bir şekilde evine gider.

Bir yıl sonra Kafka ölür. Yıllar sonra, bir yetişkin olan kız, bebeğin içinde bir mektup bulur. Mektupta şöyle yazmaktadır: "Sevdiğin her şey muhtemelen kaybolacak, ama sonunda sevgi başka bir şekilde sana geri dönecek."

“Her gün içeri gir ve iç gücünü bul, böylece dünya senin mumunu söndürmez.”
(Katherine Dunham)

Selahattin TUNCER

Müzikle Konsantrasyon

Meditasyon yolculuğunda müziğin önemine değinmek ve sizi, meditasyon yaparken bana eşlik eden bir müzik grubuyla tanıştırmak istiyorum.

Evde oturup kendime vakit ayırdığımda aslında zihnime çok fazla bilginin girdiğini fark ettim. Bilgi kötü değildir. İnsanın aklı dipsiz kuyu... Ne kadar bilgi aktarırsan hepsini karşılar. Karşılar karşılamasına da, bu bilgilerin içinde gereksiz olanlar var ise ne yapmalı? Çevrenizdeki gereksiz insanların gereksiz lafları, bakışları ve imalarını ne yapmalı?

Şunu fark ettim ki, aslında zihnim fazlasıyla gereksiz bilgilerle dolmuş taşmış. Ben de meditasyonla tanıştım. Tabii ki daha yeni olduğum için çok fazla bilgi sahibi değilim ancak bildiğim kısmı dahi bana fazlasıyla yetiyor. Meditasyon bir din, bir inanç değildir. Aşağı kısma meditasyonun Vikipedi tanımını bırakıyorum:

“Meditasyon, Latince meditatio kelimesinden türetilmiş, sözcük anlamıyla birçok Batı dilinde ‘derin düşünme’ anlamına gelmekte olan bir terim olup sözlüklerde, ‘kişinin iç huzuru, sükûnet, değişik şuur halleri elde etmesine ve öz varlığına ulaşmasına olanak veren, zihnini denetleme teknikleri ve deneyimlerine verilen ad’ olarak tanımlanır. Meditasyon tekniklerine, ait oldukları, Budizm (Hindistan), Taoizm (Çin), Bön (Tibet), Zen (Japonya) ve İslamiyet (tefekkür) gibi inanç sistemlerine ve izledikleri yöntemlere göre farklı adlar verilmiştir. Ayrıca günümüzde mevcut farklı inanç sistemleri, mezhepler ve ekoller meditasyonu farklı olarak yorumlamakta ve farklı şekillerde uygulamaktadır. Bu bakımdan standart ya da tek biçimli bir meditasyondan söz etmek olanaksızdır.

Meditasyon, birçok kültürde ve dinde uygulanan manevi bir arınma tekniğidir. Uyanıklık ve konsantrasyon çalışmalarıyla kişi kendini toplar ve zihnini, ruhunu dinlendirir. Doğu kültürlerinde meditasyon, köklü ve bilinç açıcı bir teknik olarak kabul edilir. Söz konusu olan bilinç açma durumu, her inanışta farklı adlandırılır. Bunlar; boşluk, farkındalık, tek olma, burada ve şimdide olma, düşüncedeki özgürlük olarak tanımlanabilir. Transandantal Meditasyon (TM) için: ‘Biz meditasyonu tanımlarken onun çok dinlendirici, sakin ama artmış bir uyanıklığın da olduğu ve genellikle iç mutluluğu yaşatan öznel bir deneyimi kazanmak amacıyla tekrar tekrar yapılan zihinsel bir teknik olarak tanımlarız’ denilmektedir. 415 Jevning et al. (1992)”

Böyle tanımlıyor meditasyonu Vikipedi.

Meditasyon nedir, nasıl yapılır, hiçbir fikrim yok. Ben sadece yogayı biliyorum.

Ben bu süreçte insan nerede olursa olsun, hangi zaman, hangi mekân, hangi şartlar altında olursa olsun zihnini nasıl boşaltabilir’i araştırdım. Ve sonunda meditasyon tekniklerinden “Samatha Meditasyon” ile tanıştım. Bu meditasyon türünde yer, zaman kavramımız yok. Yoga gibi belli bir sessizliğe, mata, ortama da gerek yok.

Gözlerimi kapatıp belli bir nesne, düşünce veyahut aklıma ne geliyor ise ona konsantre olup dış dünya ile bağlantımı kesip asıl dünyam olan kendime dönüyorum. Bu meditasyonu yaparken dışarıda ne olup bittiğini merak etmemeniz gerekiyor. Biri sizi dürtmediği sürece gözleriniz de kapalı olmalı.

İster müzikle yapın, ister müziksiz. İster okulda, ister işyerinde, ister serviste.

Ama benim tavsiyem müzikle yapmanız yönünde olur. Bu meditasyonla ilgili birçok müzik, grup mevcut. Ben de sizi bir grupla tanıştırmak istiyorum.

Kuan, Kök Müzik Projesi adıyla 2011 yılında Demircan Demir ile Barkın Çoruh’un başlattığı, sonradan Tahir Ayne ve Çağrı Akoğlu‘nun katılımıyla son halini almış bir grup. Kuan, kelime olarak birçok farklı anlama geliyor: İnsan varlığına kavram olarak verilen ilk ad, Zen öğretisinde ustaların öğrencilerine sorduğu ve cevabı akıl yoluyla verilemeyen sorular... Sözcüğün aynı zamanda kuantum kelimesinde yer aldığını da belirtmek gerek.

Grubun 2011 yılından bu yana çıkardığı 5 albüm bulunuyor. “Kuantüm” adıyla yayınlanan son albümleri önceki 4 albümlerinde yer alan eserlerin tümünü içeriyor. Ayrıca grup, Kuan Facebook sayfası üzerinden önceki albümlerinde yer almayan kayıtlardan oluşacak yeni albümün yakın zamanda çıkacağını duyurdu. Grup üyelerinden Demircan Demir’in “Kasap Havası” filmi için yaptığı müzikler, Altın Koza Film Festivali’nde “En İyi Film Müziği” ödülüne layık bulunmuştu. Grup 2015 Eylül’ünde Kuan projesine son verdiğini açıklamıştı, fakat 2016’ın 1 Mayıs’ında birlikte üretmeye devam edeceklerini duyurarak hayranlarını sevindirdi. (Gaia dergi)

Grubun sıkça kullandığı santur, ney, dertbaz ve didgeridoo gibi enstrümanları ve vokalin kendine özgü sesiyle bütünleşen performansını da ekleyince ortaya dinlemekten bıkamayacağınız, kendinizi ezgilere teslim ettiğiniz bir müzik yolculuğu çıkıyor. Kuan ise üslubunu şöyle tarif ediyor: “Popüler kültür, duruşuyla müzikten çok farklı odaklar yaratmaktadır. Oysaki müzik içsel bir yolculuktur, vahşidir ve ‘titreşim’ dediğimiz radyoaktif değişim yaratan bir kuvvettir. Yeri gelir insanı hasta eder, yeri gelir hastayı iyileştirir. Bütün dinler, bütün tinsel eylemler müzik içerir. Evet, müzik ruhun gıdasıdır, vahşidir ve bunu paylaşmanın yolu da insanların içsel odaklanmalarıyla mümkündür. Kuan nerede müzik yaparsa yapsın, bu odakla fikrin içinde ve peşindedir.”

Ben de bu grubun müziklerinin bana huzur verdiğini, beni rahatlattığını fark ettim. O yüzden her içsel yolculuğumda bana Kuan eşlik ediyor.

İnsanların dönem dönem kapanıp kendilerini dinlemelerini tavsiye ediyorum. Umarım herkes iç dünyasında huzura kavuşabilir.

Yaşadıkça

Çok okuyan mı bilir, çok gezen mi?

“Çok okuyan mı bilir, yoksa çok gezen mi?” sorusu bir kalıptır aslında; bilmek, göreceli bir kavramdır.

Anılarımız ne zaman oluşur: Yaşadıkça mı, yaşlandıkça mı? Onlar hafızalarımızda kayıtlıdır... Hikâye, roman okuruz ve okuduklarımız aklımızda kalır. Ama gezmek, görmek, eğlenmek ve bir o kadar da hatıra biriktirmek ve o anları fotoğraflarla ölümsüzleştirmek bizim elimizdedir. Hayattan zevk almak için anı yaşamak gerekir: Kendine saygılı olmak, kendin olmak, özgün olmak, pozitif olmak, kısacası hayatın tadını çıkarmak da bizim elimizdedir.

Gezmek görsel bir eğilim, okumak ise duygusal bir beceridir. Gezmek ve okumak arasındaki fark, “bilmek”tir. Gezmek; yeni yerler keşfetmek, kendini geliştirmek, aydınlanmaktır; okumak ise araştırmak ve deneyimlenmektir. Aslında “Kim bilir?”in cevabı, “hem gezen, hem okuyan”dır.

Yaşadıkça, yaşattıkça kalır hatıralar aklımızda; okudukça artar bilgilerimiz hafızamızda.

“Anın tadını çıkar :) ”
Sevdenur DÜZGÜN CÖMERT

Tuğba DİKMEN

Hayatımızın Senaryosu

Hakan Günday’ın yazdığı, Onur Saylak’ın yönettiği “Şahsiyet” dizisi bana insanlık ve adaletle ilgili birçok şey düşündürdü.

“Popüler kültür bize hiç mi güzel bir şey kazandırmadı?” diye sorsanız yolumuzun bir yerlerinde mutlaka Agâh Bey ve çok sevgili kedisi Münir ile karşılaşırız. Evet, ikisi de senaryosunu Hakan Günday’ın yazdığı ve Onur Saylak’ın yönettiği, 2018 çıkışlı yerli bir yapım olan “Şahsiyet” adlı on iki bölümlük kısa dizinin başrolünü paylaşıyor. Haluk Bilginer’in Agâh Bey’e hayat verdiği bu hikâyede kendisine Cansu Dere, Metin Akdülger, Hüseyin Avni Danyal ve Müjde Ar gibi başarılı oyuncular eşlik ediyor.

Hikâyesine gelecek olursak, dizide bizlere emekli bir adliye memurunun Alzheimer teşhisi konulduktan sonra hayatı, ailesi ve kendi iç hesaplaşmaları arasında gelip giderken nasıl bir seri katile dönüştüğünün sinematografik gösterimi sunuluyor. Bu diziyi sizlerle paylaşmamdaki en önemli sebep, geçmişten günümüze üzerimizde taşıdığımız, hatta çoğu zaman taşımak zorunda kaldığımız toplum baskılarının, adaletsizliğin ve dışlanmışlığın insanda ne denli büyük travmalar yaratıp kapanmayacak yaralar açabildiğini büyük bir soğukkanlılıkla izleyiciye sunması. Dizi herkes için var olması gereken eşitlik ve adalet olgusunun, var olmadığı takdirde toplumun kendi adaletini sağlamaya kalkacağı; bir canavara dönüşmekle insan kalabilmek arasında, yalnızca ismi “vicdan” olan incecik bir çizginin durduğu gerçeğini yüzümüze tokat gibi vuruyor. Agâh Bey, gerekli yetkiye sahip insanlar görev ve sorumluluklarını yerine getirmedikleri için kendini birey olarak vicdanen suçlu hissettiğinden, geç de olsa adaletin yerine gelmesi için yargılayanın da, ceza verenin de kendisi olduğu bir yargı sistemi oluşturuyor ve zaten unutacak olmasının verdiği rahatlıkla hız kesmeden son ana kadar ilerliyor. Her bölüm elde edilen yeni ipuçlarıyla biz de Agâh Bey ve hikâyesini, peşindeki polislerle birlikte ilmek ilmek örüyor ve anlamaya çalışıyoruz.

Diziyi izleyenler sonunda boğazın nasıl düğümlendiğini; kelimelerin nasıl yetersiz kalabildiğini anımsarlar; biz toplum olarak hem birbirimize hem sahip olduğumuz değer yargılarına öyle uzak kaldık, sevginin güçlü bir iyileştirici etkisi olduğunu öyle unuttuk ki... Dip dibe beton

duvarlar arasında birbirimizden bihaber yaşamaya öyle alıştık, dışardan gelen yardım çığlıklarına bile kulaklarımızı öyle kapattık ki... Doğayı kollayamadık; kapımızın önündeki kediyi, penceremizdeki kuşu, dostumuzu, komşumuzu, hatta bazen çocuğumuzu bile koruyamadık. Acısını taşıyamadık gidenlerimizin, gözyaşını dahi silemedik sevdiklerimizin. Sarılmanın bile ayıp görüldüğü bu topraklarda en büyük ayıbı yine kendimize yaptık birbirimize sırt çevirerek. Biçim veremediğimiz şeylerin biçimini aldık hep.

Yarın için hiç mi ümidin yok derseniz elbette ki var. Yeryüzü, bu kadar çirkinlik arasında yine de umutla baş verip hayata tutunmaya çalışan güzel insanlarla dolu. Bu hayata gelirken nasıl bir senaryoda oynayacağımız belki elimizde değil, ama edineceğimiz rolü seçmek tamamen bize ait. Ve unutmamalıyız ki, iyi şeyler için vakit asla geç olmaz.

“Dünyayı güzellik kurtaracak. Bir insanı sevmekle başlayacak her şey.”

Lavaş Ruloları
Işınsu ÖZDEMİR

Çok Pratik ve Lezzetli Bir Tarif

Sizinle kısıtlı zamanlarda hazırlayabileceğiniz, bana ait bir yemek tarifini paylaşmak istiyorum: “Lavaş Ruloları”.

Herkese Merhaba,

Biz çalışan kadınlar için hemen her konuda pratik olmak, zaman kazanmak açısından çok önemli.

Ben de yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biri olan yemek konusunda, kendi ürettiğim, mutfakta fazla zaman geçirmeden hemen hazırlanabilecek, hem hafif hem pratik hem de lezzetli tariflerden birini bu ayki deRgi sayımızda sizlerle paylaşmak istedim.
Umarım dener ve beğenirsiniz.

Malzemeler

6 adet büyük lavaş ekmeği (sade ya da tahıllı olabilir, ben tahıllı kullandım)

1 kutu domates püresi

İsteğe göre salam, sosis, sucuk (malzemeleri çiğ olarak ya da pişirip kullanabilirsiniz)

Konserve mısır

1 paket rende kaşar peyniri (dilimlenebilir veya mozzarella peyniri tercih edilebilir)

2 adet yumurta

Sıvı yağ

Galeta unu

Pişirme kâğıdı

Hazırlanışı

Öncelikle yumuşak olması için lavaşlarımızı sıvı yağ ile hafifçe yağlıyoruz. Yağladığımız lavaşlarımızın üzerine domates püresini sürüyoruz. Sonrasında arzu ettiğimiz iç malzemeleri koyup üzerine istediğimiz miktarda rende kaşar ve mısır ekliyoruz.

Lavaşlarımızın kenarlarını katlayarak rulo şeklinde sarıyoruz. Hazırladığımız ruloları önce yumurta, sonra galeta unu ve tekrar yumurtaya batırıp yapışmaması için pişirme kâğıdının üzerine koyuyoruz.

180 derece fırında 30-35 dakika pişiriyoruz.

Afiyet olsun...

Değiştirilebilir Bataryası ile

Gücünüz Hiç Bitmesin!

P13 Blue 2021

deRgi

AR-GE MERKEZİ OLDUK!

İleri teknolojimiz ile inovatif mobil yaşam deneyimi,
şimdi **reeder** ürünlerinde!

reeder

www.reeder.com.tr